

บทนำ

"อะไรรนะ ลงไปทดสอบที่โลกมนุษย์?"

ชื่อเงินเงินตะลึงมองอาจารย์ทั้งสามตรงหน้าตาค้าง ชายวัยกลางคน ผู้สวมชุดและหมวกขุนนางโบราณทางด้านหนึ่งคือ 'เทพมงคลสุชี' ส่วนผู้ที่แต่งกายอย่างคหบดีมั่งคั่งคือ 'เทพโชคลาภวาสนา' และชายชราผู้มีหน้าผากโหนกสูง เส้นผมและหนวดเคราขาวโพลนก็คือ 'เทพอายุวัฒนะ' ทั้งสามนี่คือ 'เทพฮกลกชีว' ที่เหล่ามนุษย์เรียกขานกันทั่วไปนั่นเอง

"อาจารย์ ไม่ใช่แค่ตั้งใจเล่าเรียนในตำหนักฟ้าห้าร้อยปีก็สามารถเข้าสู่ชั้นเซียนได้หรือเจ้าคะ กว่าข้าจะตรากตรำลำบากมาจนจวนจะเป็นยายแก่แบบนี้ได้นั้นไม่ใช่ง่าย ๆ เหตุใดจู่ ๆ ท่านกลับมาบอกข้าว่าต้องลงไปทดสอบที่โลกมนุษย์ให้ผ่านก่อน ไม่อย่างนั้นก็ไม่สามรถเป็นเทพเซียนได้"

ภายในตำหนักฟ้ามีเมฆหมอกบางเบาปกคลุมไปทั่ว ชื่อเงินเงินบ่นคร่ำครวญกับอาจารย์ทั้งสาม ในใจรู้สึกราวกับถูกหลอกให้ขึ้นเรือโจร นาง

สู้ทนลำบากฝึกวิชาปิดเป้าสิ่งชั่วร้าย เรียกโชคให้พรสารพัดกับอาจารย์ทั้งสามมาห้าร้อยปี เดิมคิดว่าสุดท้ายจะได้ลิ้มรสชาติของความสำเร็จ นึกไม่ถึงว่าที่แท้การทดสอบยังไม่เริ่มต้นเสียด้วยซ้ำ

"เฮ้อ ยายหนูเงินเงิน พวกเราไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังเจ้าหрокนะ" เทพมงคลสุชีเองก็จุนใจ "นี่เป็นกฎสวรรค์ ถ้ายังไม่ถึงเวลาทดสอบก็ไม่อาจเปิดเผยตอนนี้ให้รู้ก่อนได้"

เทพโชคลาภวาสนาและเทพอายุวัฒนะซึ่งอยู่ด้านข้างต่างผงกศีรษะรับกันหงึกหงัก พวกเขาไม่ได้ตั้งใจจะปิดบัง... เฮ้อ จะว่าจงใจก็ได้ เพราะหากบอกให้รู้ตั้งแต่ต้นว่าหลังจากบำเพ็ญเพียรห้าร้อยปีแล้วเชื่อว่าจะได้ขึ้นเป็นชั้นเซียนในทันที แต่ต้องผ่านการทดสอบก่อน กลัวว่านางจะต้องไม่ยอมทนลำบากเล่าเรียนฝึกบำเพ็ญเพียรกับพวกตนแน่

เล่าถึงชื่อเงินเงินผู้นี้ เดิมนางเป็นลูกสาวผู้ใหญ่ว่าน หน้าตางดงามอ่อนหวานเกินใคร ทั้งยังสืบทอดนิสัยชอบช่วยเหลือผู้อื่นมาจากบิดา นึกไม่ถึงว่าครั้งหนึ่งนางเข้าไปห้ามพี่น้องทะเลาะกัน กลับถูกฆ่าพยศเหยียบตายไปทั้งที่อายุเพียงสิบแปดปี ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก

และเพราะนางเป็นคนดีที่สั่งสมบุญเรื่อยมาถึงสามชาติ จึงมีโอกาสดำเนินเข้ามาฝึกฝนบำเพ็ญตนเพื่อได้เข้าเป็นเซียน หลังจากเสียชีวิตก็ถูกเรียกตัวมายังตำหนักฟ้าบนสวรรค์ กลายเป็นเทพประตุมีกหัด เดิมนางคิดว่าเป็นเทพประตุมีกไม่เล่นนัก เพราะจำได้ว่าเหล่าเทพเซียนบนฟ้าล้วนแต่งกายด้วยเสื้อผ้างดงามกันทั้งนั้น ใครจะรู้ว่าอาจารย์ของนางจะเป็นถึงสามเทพสกุลชีวิตผู้โด่งดัง อีกทั้งนางยังต้องผ่านการทดสอบด้านสุดท้ายก่อนจึงจะสามารถเป็นเทพประตุมีกหนึ่งในผู้บันดาลพรทั้งสามให้แก่ผู้คนได้

ชื่อเงินเงินทั้งโกรธทั้งกลัว แต่มาจนถึงขั้นนี้ นางจะบอกว่าไม่ได้หรือ มีเขื่อนั้นความลำบากห้าร้อยปีที่ผ่านมาของนางก็สูญเปล่า ดังนั้นนางจึงได้แต่กัดฟันยอมเข้ารับการทดสอบ ไม่ว่าจะการทดสอบนั้นจะเป็นอะไรก็ตามที่

"เฮ้อ..." นางถอนหายใจอย่างกลั้นไม่อยู่ เพื่อไม่ให้ถูกหลอกซ้ำอีก ครึ่งนี้ต้องถามให้รู้ชัดให้ได้ "ขอแค่ผ่านการทดสอบนี้ ข้าก็จะได้เลื่อนขั้นเป็นเทพเซียนจริงๆ ไซ้ใหม่เจ้าคะ"

"ถูกต้อง!" เทพมงคลสุชีพักหน้ารับหนักแน่น

เทพโชคลาภวาสนาและเทพอายุวัฒนะก็พยักหน้ารับตาม

"จะไม่มีมีการทดสอบด่านที่สอง สาม สี่อะไรตามมาอีกแน่นะเจ้าคะ"

"เจ้าวางใจได้ ไม่มีอีกแน่นอน มีแค่ด่านนี้ด่านเดียวเท่านั้น" เทพมงคลสุชีพักปากรับคำอย่างมั่นใจเหมาะ

"ถ้าอย่างนั้นการทดสอบของข้าคืออะไรหรือ"

"พวกเราบอกเจ้าไม่ได้"

"หา?" ชื่อเงินเงินตะลึงตาค้างไปอีกรอบ พวกเขาจะให้นางเข้ารับการทดสอบ แต่กลับไม่บอกนางว่าการทดสอบคืออะไร ที่แท้จะปั่นหัวนางไซ้หรือไม่

"หลังจากที่เจ้าลงไปยังโลกมนุษย์ เจ้าต้องหาด้วยตัวเองว่าอะไรคือบททดสอบของเจ้า จากนั้นก็คลี่คลายให้ลุล่วง"

"แต่...ข้าไม่มีเบาะแสเลย แล้วจะรู้ได้อย่างไรว่าอะไรคือบททดสอบของข้า" นางขมวดคิ้วเรียวงามอย่างกลัดกลุ้ม หากเข้าใจผิดไปจะทำอย่างไรเล่า

"ข้าชี้แนะเจ้าได้เพียงว่าให้ทำทุกอย่างไปตามสัญชาตญาณ"

เทพสาวเฝ้าดวงใจ

"หา?"

คำชี้แนะเช่นนี้จะมีหรือไม่มีก็ไม่ต่างกันไม่ใช่หรือ!

"ที่พวกเราควรบอกก็บอกไปหมดแล้ว เจ้าก็รีบลงไปยังโลกมนุษย์เถอะ อย่าเสียเวลาอีกเลย ไปเผชิญกับบททดสอบของเจ้าซะ"

ทันทีที่เทพมวงคลุ่กชี้กล่าวจบ เทพอายุวัฒนะก็ยกไม้เท้าขึ้นแตะเบา ๆ ลงบนพื้นตรงหน้านาง ได้ฝ่าเท้าของชื่อเงินเงินปล้นเกิดหลุมดำขนาดใหญ่ ยิ่งไม่ทันได้ตั้งตัวนางก็ร่วงดิ่งลงไปโน้นแล้ว

"อ้าย..."

คราวนี้เกิดอะไรขึ้นอีก นางจะตกลงไปที่ใด แล้วร้องให้ผู้ช่วยจะมีประโยชน์หรือไม่

"ยายหนูเงินเงิน ขอให้โชคดี"

เทพชกลกชี้ทั้งสามยื่นส่งยิ้มและโบกมือให้นางจากทางปากหลุม จนกระทั่งนางลับส่ายตาไปไม่เห็นเงา

ชื่อเงินเงินตะโกนร้องไม่หยุด นางไม่กล้าหวังว่าตนจะโชคดี ได้แต่หวังว่าอย่าได้เจอเรื่องยุ่งยากจนเกินไปก็ขอบคุณฟ้าดินแล้ว นางมีนางสังหรณ์ที่ไม่ค่อยดีนักว่าการลงมายังโลกมนุษย์คราวนี้ เก่งกว่าจะมีเคราะห์มีโศกมากมาย

7

"โอ๊ย! เจ็บจัง..."

ในที่สุดการร่วทล่นครั้งน้ก็สิ้นสุดลงเมื่อซือเงินเงินรู้สึกได้ว่าตนตกลงมากระแทกอย่างหนัก นางทั้งเจ็บทั้งขาไปทั่วร่าง แม้เวลาจะผ่านไปนานชั่วระยะหนึ่งแล้วก็ยังไม่อาจรวบรวมเรี่ยวแรงขึ้นมาได้เสียที

แปลกจริง ตลอดห้าร้อยปีที่นางอยู่บนสวรรค์ไม่เคยรู้สึกเจ็บปวดอะไรเลย ว่ากันตามหลักแล้ว ร่างของนางเป็นกายทิพย์ ไร้ซึ่งประสาทสัมผัสทั้งห้าของมนุษย์ไปนานแล้ว ทำไมจู่ๆ จึงเกิดรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาได้

"สี่เอ๋อร์มีปฏิกิริยาโต้ตอบแล้ว"

"เมื่อครู่นางยังร้องครางออกมาด้วย เร็ว! รีบไปรายงานท่านอ๋องเร็วเข้า"

ซือเงินเงินได้ยินเสียงพูดคุยของสตรีที่ข้างหู แต่จนแล้วจนรอดนางก็ไม่อาจจินตลัสมขึ้นมามองดูให้ชัดได้ว่าที่แท้แล้วเกิดเรื่องใดขึ้น นางได้แต่ดิ้นรนต่อสู้อยู่ในความมืด กระทั่งความเจ็บปวดเหน็บชาค่อยๆ ลดน้อย

ถอยลง นางจึงค่อยมีกำลังลืมตาขึ้นช้า ๆ ทว่าร่างกายยังคงไร้เรี่ยวแรงเหมือนเก่า นี่นางเป็นอะไรไป

เมื่อลืมตาขึ้น นางพบว่าตนเองนอนอยู่ในห้องที่ไม่คุ้นตา ที่ข้างเตียงมีสาวน้อยแปลกหน้าแต่งกายอย่างสาวใช้คอยเฝ้าอยู่ หญิงสาวผู้นั้นเห็นนางได้สติตื่นขึ้นก็กล่าวอย่างยินดีว่า "สี่เออร์ เจ้านอนสลบไม่ได้สติอยู่เดือนหนึ่งแล้ว ขอขอบคุณฟ้าดินเหลือเกิน ในที่สุดเจ้าก็ฟื้นเสียที..."

สี่เออร์?

ชื่อเงินเงินกะพริบตาพริบ ๆ อย่างสับสน แต่เพียงไม่นานก็เข้าใจได้ว่าเป็นเรื่องใด นางคงจะสิงอยู่ในร่างของหญิงสาวที่ชื่อสี่เออร์เป็นแน่ แล้วสี่เออร์ตัวจริงเล่า?

นางใช้พลังเทพสำรวจดูก็รู้ว่าในร่างนี้นอกจากดวงจิตของนางแล้วยังมีอีกหนึ่งจิตหนึ่งวิญญาณอาศัยอยู่ น่าจะเป็นวิญญาณของสี่เออร์ ปกติคนเราควรจะมีเจ็ดจิตสามวิญญาณ แต่ในร่างนี้กลับขาดไปหกจิตสองวิญญาณ จึงสลบไสลไม่ได้สติไปถึงหนึ่งเดือน กระทั่งนางมาสิงอยู่ในร่างนี้ชั่วคราวถึงได้ตื่นขึ้นมา

เกิดเรื่องอะไรขึ้นหนอจึงทำให้หกจิตสองวิญญาณของสี่เออร์ชานกระเด็นไป เหลือเพียงหนึ่งจิตหนึ่งวิญญาณอยู่ในร่างเช่นนี้

ชื่อเงินเงินลองพยายามขยับมือเท้าอีกครั้ง พบว่ายังคงไร้เรี่ยวแรงอยู่เหมือนเดิม เพราะร่างนี้สลบไปนานถึงหนึ่งเดือนจึงอ่อนแอไร้พลัง ดูท่าภายในชั่วเวลาสั้น ๆ คงจะไม่อาจฟื้นคืนกลับมาเป็นปกติได้

"สี่เออร์ เจ้าอย่าเพิ่งขยับเลย หมอหลวงบอกว่าเจ้าบาดเจ็บสาหัส ที่ยังเหลือลมหายใจอยู่นี้ก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว ไม่ง่ายเลยกว่าเจ้าจะได้สติฟื้น

ขึ้นมาในตอนนี่ ควรพักผ่อนให้มากจะดีกว่า" หญิงสาวผู้นั้นกล่าวเตือนอย่างหวังดี

หมอลหลวง? สามารถเชิญหมอลหลวงในวังมาได้ คุณท่านางคงมายังสถานที่ไม่ธรรมดาเป็นแน่

ใช่แล้ว เมื่อครุ่นนางคล้ายได้ยินสาวใช้อีกคนพูดถึง 'ท่านอ่อง' หรือว่า...

เวลานั้นเอง ประตูห้องถูกคนผลักเข้ามาอย่างแรง ชายคนหนึ่งนำหน้าชายอีกคนหนึ่งตามมาด้านหลัง ต่างพรวดพราดกันเข้ามา ไม่นานก็มาถึงข้างเตียง

ชื่อเงินเงินมองชายที่มาถึงก่อน เขาดูโดดเด่นยิ่งนัก อายุราวสี่สิบหกสี่สิบเจ็ดปี สวมเสื้อผ้าแพรต่วนสีม่วงคล้ำปักลายเสื่อ ที่เอวแขวนห้อยหยกประดับ ขั้วราศีสูงศักดิ์เหนือธรรมดาออกมาทั่วกาย คิ้วดกหนาเฉียงขึ้นราวกับกระบี่คู่หนึ่ง อีกทั้งดวงตาดำเข้มเปล่งประกายเจียบบคม และเรียวกปากบางได้รูปประกอบเป็นใบหน้าหล่อเหลาเกินใคร ตลอดร่างของเขาแผ่รัศมีตระเนงองอาจ ชวนให้รู้ว่าเขาไม่ใช่คนธรรมดาทั่วไปอย่างแน่นอน

ส่วนชายที่อยู่ด้านหลังเขาเป็นชายที่ท้อมะลิ่อแข็งนึ่งประดุจท่อนไม้ นึ่งเจียบไม่สะดุดตา ดูแล้วน่าจะเป็นองครักษ์ประจำตัวของเขา

นางจ้องมองชายตรงหน้า นึ่งค้างด้วยฤกษ์มีบารมีของเขาสยบให้ตกตะลึงพริ้งเฟริด จนผ่านไปเนิ่นนานก็ไม่อาจเรียกสติกลับคืนมาได้ ในสมองคิดเพียงเรื่องเดียวคือ...เขาช่างน่ามองเหลือเกิน! นางสมควรกล่าวว่าอาจารย์ทั้งสามดีต่อนางไม่น้อยใช่หรือไม่ ให้นางมาถึงโลกมนุษย์ปุบก็ได้พบเห็น 'ภาพงดงาม' เช่นนี้ทันที ช่างชื่นตาชื่นใจเสียจริง

โอวหยางเสียงขมวดคิ้วแน่น เห็นตงสี่เอ้อร์บันเตียงพื้นแล้วแท้ๆ แต่

เทพสาวผ้าดองใจ

แวตานั้นทำให้เขารู้สึกว่านางแปลกไปชอบกล ดูว่างเปล่าเสียจนเกือบจะขลาดเวลา ช่างไม่ควรปรากฏอยู่บนใบหน้านางเลยจริงๆ หรือว่านางจะตกหน้าผาจนโง่งมไปแล้ว

นางจะโง่งมไม่ได้เชียวนะ เขายังรอให้นางมาช่วยคลี่คลายปริศนาให้เขาอยู่!

"สี่เออร์ เจ้าพูดได้หรือไม่"

นางลองพยายามขยับริมฝีปากอยู่นานกว่าจะเปล่งเสียงแหบแห้งอ่อนแรงออกมาได้ในที่สุด

"...อืม"

"ยังจำได้หรือไม่ว่าเจ้ากับหุรุษียนตกหน้าผาไปได้อย่างไร ทำไมจึงเกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้นมาได้" เขาสอบถามอย่างร้อนใจ ที่เขารอมาเดือนหนึ่งก็เพื่อเวลานี้ หวังเหลือเกินว่าจะได้รับคำตอบจากนาง เพราะหุรุษียนตายไปแล้ว ตอนนี้มีเพียงนางเท่านั้นที่จะบอกเล่าถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนนั้นได้

"หุรุษียนเป็นใคร ตกหน้าผาหรือ"

ชื่อเงินเงินงงไปหมด ไม่รู้ว่าเขาถามถึงอะไร แต่นางกลับได้รู้เรื่องหนึ่งจากคำถามของเขา นั่นก็คือสี่เออร์เจ็บหนักเพราะตกหน้าผา จิตวิญญาณจึงหายไปจากร่างถึงหลายส่วน

แต่สี่เออร์ผู้หนึ่งที่แท้มีฐานะอะไรกันแน่ ชายหนุ่มรูปงามตรงหน้านางคนนี้เป็นท่านอ่องอย่างนั้นหรือ

"เจ้าหุรุษียนคือคนที่เจ้าคอยคุ้มครองอย่างไรเล่า หรือว่าเจ้าไม่รู้?"

นางจะรู้ได้อย่างไร ก็นางไม่ใช่สี่เออร์นี่นา!

ชื่อเงินเงินพลันรู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที แม้นางจะมาสิงอยู่ในร่างของ
สี่เออร์ แต่นางก็ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย กระทั่งคนที่อยู่ตรงหน้ากลุ่มนี้นาง
ก็ไม่รู้จักสักคน คิดเรียกชื่อใครก็เรียกไม่ถูก

หลังจากตื่นตกใจอยู่ครู่หนึ่งนางก็นึกขึ้นได้ จึงเริ่มแสดงละครท่าทำ
กุมศึระชะพลางขมวดคิ้วมุ่น

"ข้า... ข้าจำอะไรไม่ได้เลย..."

"เจ้าว่าอะไรนะ!" โอวหยางเสียงพลันหน้าเปลี่ยนสี ไม่อยากจะเชื่อ
ในสิ่งที่ได้ยิน

"ข้าจำอะไรไม่ได้เลย จะเรื่องตกหน้าผาหรือพวกท่านเป็นใคร... กระทั่ง
...ตัวข้าเป็นใครก็จำไม่ได้"

ในเมื่อนางลงมาสิงอยู่ในร่างของสี่เออร์ เช่นนั้นก็แสดงว่าทดสอบ
ของนางน่าจะเกี่ยวข้องกับหญิงสาวผู้นี้ นางคงต้องอยู่ในร่างของสี่เออร์ไป
อีกสักกระยะหนึ่ง ขอแค่แก้มักทำเป็นความจำเสื่อม บางทีอาจจะพอปกปิด
เรื่องที่นางไม่ใช่สี่เออร์เอาไว้ได้

สีหน้าของโอวหยางเสียงย่ำแย่อย่างยิ่ง สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าตงสี่เออร์
จะสูญเสียความทรงจำหรือกลายเป็นคนเฉาโหด ก็ไม่อาจตอบเขาได้ว่าเกิด
เรื่องอะไรขึ้นในวันนั้นกันแน่ ทั้งสองอย่างไม่ได้แตกต่างกันเลย

การเฝ้ารอให้นางได้สติฟื้นคืนมานั้นไม่ใช่เรื่องง่าย แล้วจะให้เขายอมรับ
ผลลัพธ์เช่นนี้ได้อย่างไร ต่อให้ความจำเสื่อมไปแล้ว เขาก็จะคิดหาทางเรียก
ความทรงจำของนางกลับคืนมาให้ได้

"รีบไปบอกพ่อบ้านให้ไปเชิญหมอหลวงในวังมา ข้าต้องการให้ท่านหมอ
เฟิงมาตรวจอาการของนางด้วยตัวเอง!" โอวหยางเสียงหันไปตะโกนสั่งสาวใช้

เทพสาวผ้าดงใจ

ทางด้านข้าง

หมอลหลวงเฟิงเป็นหมอมที่มีวิชาแพทย์สูงส่งที่สุดคนหนึ่งในคณะหมอลหลวง
โอบุหยางเสียงเชื่อมั่นว่าเขาจะต้องมีวิธีเรียกความทรงจำที่หายไปของ
ตงสี่เออร์ให้กลับคืนมาได้

"เจ้าคะ!" สาวใช้รีบวิ่งตะลิตะลานออกจากห้อง ไม่กล้ารีรอซักข้าม
เพียงน้อย

"ท่านอ๋องโปรดระงับโทสะก่อน" กูเซียงอันทางด้านหลังกล่าวเตือน
ด้วยน้ำเสียงนึ่งสงบ

โอบุหยางเสียงจะระงับโทสะอยู่ได้อย่างไร การตายอย่างมีเจื่อนำของ
จิ๋วเหียนทำให้เขาถูกคนก่อกรรมมาถึงหนึ่งเดือนเต็ม หงุดหงิดรำคาญใจ
จนไม่อาจเรียกว่าอย่างไรได้ ทั้งยังสูญเสียความอดทนไปนานแล้ว

แต่เขาก็รู้ว่าถึงตนจะร้อนใจไปก็ช่วยอะไรไม่ได้ ก่อนที่ความทรงจำ
ของตงสี่เออร์จะกลับคืนมาจึงทำได้เพียงขมวดคิ้วนึ่วหน้า กระแทกตัวนั่ง
ลงข้างโต๊ะ และพยายามอดทนอดกลั้นไม่กล่าววาจา รอให้หมอลหลวงเฟิง
มาตรวจรักษาอาการอยู่เงียบๆ

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ ในที่สุดหมอลหลวงเฟิงก็เดินทางมาถึงตำแหน่ง
เสียงอ๋องจนได้ ครั้นมาถึงแล้วก็รีบร้อนลงลานไปยังห้องของตงสี่เออร์ทันที
โดยไม่มีแม้แต่เวลาจะหอบหายใจ เมื่อเห็นโอบุหยางเสียงอยู่ในห้อง เขาก็รีบ
ค้อมตัวแสดงความเคารพขานน้อม

"ท่านอ๋อง"

"ข้างเถอะ ไม่ต้องมากพิธี" โอบุหยางเสียงโบกมือปราม คิดอยากแต่
จะบริหารจัดการกับปัญหาของตงสี่เออร์ให้ลุล่วงไป "เชิญท่านหมอดูอาการของ

สี่เออร์"

"ขอรับ"

หมอลหลวงเฟิงเดินไปที่ข้างเตียง แล้วลงมือตรวจอาการของตงสี่เออร์อย่างละเอียด

ขณะที่เดินทางมายังตำหนักเสียงอ่อง พ่อบ้านได้บอกเล่าอาการหลังฟื้นคืนสติของตงสี่เออร์ให้เขาได้รู้มาก่อนแล้ว เขายังรู้ด้วยว่าเรื่องที่นางสูญเสียความทรงจำทำให้โหวหยางเสียงเดือตเป็นพื้นเป็นไฟ ดังนั้นจึงระมัดระวังใส่ใจตรวจดูบาดแผลที่ศีรษะของนางเป็นพิเศษ

หลังจากตรวจดูอาการทั้งหมดของนางแล้วรอบหนึ่ง หมอลหลวงเฟิงก็เดินมารายงานที่เบื้องหน้าโหวหยางเสียง

"ท่านอ่อง อาการบาดเจ็บบนร่างของแม่นางตงส่วนใหญ่หายดีเกือบหมดแล้ว ขอเพียงกินยาบำรุงรักษาต่อไปให้พลังธาตุที่อ่อนแอในร่างกายสมบูรณ์ขึ้นก็ไม่มีปัญหาหน้าหัวง"

"แล้วอาการความจำเสื่อมของนางเป็นเรื่องอะไรกัน"

"เพราะศีรษะของแม่นางตงได้รับบาดเจ็บ ช้ำแผลยังฉกรรจ์นัก แม้แผลจะปิดสนิทแล้ว แต่เป็นไปได้น่ากว่าจะมีเลือดคั่งอยู่ในสมอง ปิดกั้นทางเดินของเส้นเลือด ทำให้สูญเสียความทรงจำ ผู้น้อยจะสั่งยาสลายเลือดคั่งให้แม่นางตงเพิ่ม บางทีอาจช่วยให้ความทรงจำของนางกลับคืนมาได้"

"บางที?" โหวหยางเสียงท่าทางเครียดขึงขึ้นทันตา แสดงชัดว่าไม่พอใจ คำตอบแบ่งรับแบ่งสู้

"ท่านอ่อง สมองคนไม่เหมือนสิ่งอื่นทั่วไป อาการของโรคความจำเสื่อมนี้จะแตกต่างกันไปตามแต่ละบุคคล บางคนใช้เวลาเพียงไม่นานก็ฟื้นฟูกลับ

มาได้ บางคนต้องผ่านไปชั่วระยะหนึ่งจึงจะหาย แต่ก็ยังมีบางคนที่ยังชีวิตไม่อาจฟื้นความทรงจำกลับคืนมา นี่มีไข่สิ่งที่ผู้น้อยจะสามารถควบคุมได้ ความทรงจำจะกลับมาได้หรือไม่ นั่นกุญแจสำคัญอยู่ที่ตัวแม่นางตนเอง" หมอหลวงเฟิงตอบคำถามอย่างตัวสั้นนิ่งง

เสียงอ่องผู้นี้มีคนหนุนหลังสนับสนุนมั่นคงยิ่ง เพราะเป็นถึงหลานชายคนโปรดของพระพันปีโอวหยางในรัชกาลปัจจุบัน ด้วยเหตุนี้จึงมีนิสัยมุทะลุเอาแต่ใจ ถืออำนาจบาตรใหญ่ ยกตนเป็นที่ตั้ง ขอเพียงเห็นใครขัดหูขัดตา คนผู้นั้นก็เท่ากับว่าประสบเคราะห์ร้าย หมอหลวงเฟิงกลัวเหลือเกินว่าหากตนจัดการเรื่องนี้ไม่ดีพอจะกลายเป็นการล่วงเกินโอวหยางเสียไป และตนก็คงได้เป็นผู้เคราะห์ร้ายรายต่อไปนั่นเอง

ด้วยถือตัวว่ามีพระพันปีให้ท้าย โอวหยางเสียงจึงถึงกับเห็นวังหลวงเป็นเหมือนสวนหลังบ้านของตน คิดจะไปเดินเล่นเมื่อไรก็ได้ การเรียกหมอหลวงสักคนออกจากวังมาตรวจอาการให้ถึงที่ไม่นับเป็นอย่างไรได้อีกทั้งองค์จักรพรรดิที่เกิดปีเดียวกับเขายังทรงอ่อนแอ ได้แต่เอาหูไปนาเอาตาไปไร่กับการกระทำตามอำเภอใจของโอวหยางเสียง ขอเพียงไม่เกิดเรื่องราววุ่นวายใหญ่โต ไม่ว่าจะเรื่องไหนๆ ก็ล้วนยอมตามใจเขาทั้งหมด

คิ้วทั้งสองของโอวหยางเสียงยังคงขมวดแน่น นึกไม่ถึงว่ากระทั่งหมอหลวงเฟิงยังไม่มีปัญญาแก้ไขปัญหามาที่เขาต้องการได้

"พวกเราได้แต่ต้องรออยู่เฉยๆ อย่างนั้นหรือ"

"บางทีท่านอาจสามารถหาทางกระตุ้นแม่นางตงได้" หมอหลวงเฟิงพยายามเสนอความคิดเห็น

"กระตุ้นอะไร"

"เล่าเรื่องเมื่อก่อนให้นางฟัง อาจมีบางเรื่องสามารถกระตุ้นความทรงจำ
ของแม่นางตงให้ฟื้นคืนกลับมา"

แม่โหวหยางเสียงจะไม่พอใจผลลัพธ์เช่นนี้นัก แต่ก็ไม่มีหนทางจะทำ
อะไรได้ ได้แต่ต้องยอมรับข้อเสนอนะของหมอลหวงเฟิงไว้ชั่วคราว
"รู้แล้ว เจ้าไปเขียนใบสั่งยาเถอะ"

"ขอบคุณท่านอ๋อง" หมอลหวงเฟิงลอบถอนหายใจอย่างโล่งอกที่
เคราะห์ดีแค่ตกใจแต่ไร้เรื่องราว

หลังจากที่หมอลหวงลากลับไป โหวหยางเสียงก็ไม่รั้งอยู่อีก แต่กำชับ
สาวใช้ในห้องว่า "ดูแลสี่เฮ้อร์ให้ดี มีเรื่องอะไรให้คนมารายงานเข้าได้ตลอด
เวลา"

"ทราบแล้วเจ้าคะ"

ตั้งแต่ต้นจนจบซื้อเงินเงินทำตัวสงบนิ่งเป็นคนเจ็บอยู่บนเตียง รอจน
โหวหยางเสียงและองครักษ์ประจำตัวออกจากห้องไป จึงผ่อนลมหายใจออก
มาเบาๆ อย่างโล่งใจ ไม่ต้องห่วงว่าเรื่องที่นางมาสิงอยู่ในร่างคนอื่นนั้นจะ
เปิดเผยออกมาได้ชั่วคราว

ท่านอ๋องผู้ช่างโกรธเป็นไฟเป็นไฟได้ง่ายดายเสียเหลือเกิน เกรงว่า
จะอยู่ด้วยยาก มีน่าบรรดาสาวใช้จึงพากันกลัวจนตัวสั่นงันงก กระทั่ง
หมอลหวงที่เชิญมาจากวังก็ยังเป็นเฉกเช่นเดียวกัน

ที่นางมาสิงอยู่ในร่างของสี่เฮ้อร์ที่แท้ต้องเผชิญกับการทดสอบใดกัน
แน่ จนตอนนี้นางก็ยังไม่มีความงำใด ๆ ได้แต่ต้องสงบรอดูสถานการณ์ต่อไป
หวังว่าจะไม่ยากเกินไปนักนะ...

เทพสาวฟ้าดวงใจ

หลังจากตงสี่เออร์ เจ้าของร่างที่ชื่อเงินเงินเข้ามาสิงอยู่ได้ฟื้นขึ้นมา โอวหยางเสียงก็ออกคำสั่งให้คนครัวทำอาหารมาบำรุงร่างกายนางให้กลับมา แข็งแรงสมบูรณ์ดังเดิมโดยเร็วที่สุด

หลายวันมานั้นนอกจากดื่มยาและกินของบำรุงแล้ว นางไม่มีเรื่องอื่น ต้องทำเลย จึงถือโอกาสเสียบๆ เคียงๆ สอบถามจากสาวใช้ผู้มีหน้าที่ดูแล นางจนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับตงสี่เออร์มากขึ้นบ้าง

ที่นี้คือตำหนักเสียงอ่อง มีประมุขคือเสียงอ่องโอวหยางเสียงซึ่งมีทั้ง อำนาจบารมี หล่อเหลา และสูงศักดิ์ แต่เรื่องนิสัยนั้น... แม้สาวใช้จะไม่กล้า บริพากวีจารณ์ แต่นางก็พอจะรู้ได้ อย่งไรเสียเขาก็คงไม่ได้อัธยาศัยดีน่า เข้าใกล้อย่างแน่นอน

ตงสี่เออร์มีตำแหน่งเช่นเดียวกับกู่เซียงอัน นั่นก็คือเป็นองครักษ์ ข้างกายของโอวหยางเสียง อยู่ในตำหนักเสียงอ่องมาตั้งแต่มิเล็กจนเติบโตใหญ่ ทว่าเมื่อสองปีก่อนหลังจากที่โอวหยางเสียงแต่งงานกับจี้หฺรูเหยียน ธิดา ของท่านเสนาบดี เขาก็สั่งให้ตงสี่เออร์เปลี่ยนไปคุ้มครองพระชายาแทน จากนั้นนางจึงกลายเป็นองครักษ์ประจำตัวของพระชายา

องครักษ์ประจำตัว? เป็นวิทย์ายุทธ์? ชื่อเงินเงินได้ยินแล้วอดเห็งอดอก ไม่ได้ นางไม่เป็นวิทย์ายุทธ์แม้แต่น้อย จะให้นางออกไปต่อตีฆ่าฟันเท่ากับ ส่งนางไปตายชัดๆ ตอนนี้นางได้แต่หวังว่าในช่วงที่สิงอยู่ในร่างนี้จะไม่พบเจอ เหตุการณ์ที่ต้องรบราฆ่าฟันกับใครเข้า มิเช่นนั้นยังไมทันจะได้ผ่านการ ทดสอบ นางคงต้องมาตายอยู่ที่โลกมนุษย์อีกครั้ง

"ท่านอ่องถึงกับยอมยกองครักษ์ประจำตัวให้พระชายา แสดงว่าเขา รักพระชายามากสินะ" ชื่อเงินเงินนั่งอยู่บนเตียง ถามอย่างอวยากรู้้อยากเห็น

"ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย" สาวใช้จึงใจลดเสียงพูด "ที่ท่านอ่องกับ พระชายาแต่งงานกันก็เพราะความเหมาะสม พระชายาก็ดังามอยู่หรือก แต่เยื่อหยิ่งถือตัวเหลือเกิน พูดจากับท่านอ่องไม่กี่คำก็ขวนทะเลาะกันอยู่ บ่อยๆ หลังจากแต่งงานทั้งสองก็มีแต่ทะเลาะเบาะแว้งกัน ครึ่งปีผ่านไป ท่านอ่องก็ทนไม่ไหว ต้องแยกเรือนไปอยู่ต่างหาก ปล่อยให้พระชายาเฝ้า ห้องหอออยู่เพียงลำพัง ที่เจ้าไปอยู่กับพระชายาได้นั้นก็เพราะพระชายา ออกปากขอตัวเจ้ากับท่านอ่องตั้งแต่ทั้งสองเพิ่งแต่งงานกันใหม่ ๆ เช่นนี้ถ้า นางมีธุระต้องออกไปข้างนอกจะได้ปลดปล่อยอย่างไรเล่า"

เพราะนิสัยบ่มบ่ามเอาแต่ใจของโหวหยางเสียงทำให้เขาเพาะศัตรูไว้ ไม่น้อย ทุกคนกลัวอำนาจบารมีในราชสำนักของเขา ไม่กล้าเผชิญหน้ากับ เขาตรง ๆ จึงใช้วิธีลอบทำร้ายลับหลัง ด้วยเหตุนี้โหวหยางเสียงจึงมักถูก ดักทำร้ายอยู่เสมอ จำเป็นต้องมืองครักษ์ประจำตัวคอยคุ้มกันอยู่ตลอดเวลา จี้หูเหียนกลัวว่าตนเองจะพลอยฟ้าพลอยฝนไปด้วย จึงออกปากขอตัว ตงสีเอ๋อร์มาเป็นองครักษ์ประจำตัวของตน

นี้ไม่ถึงว่าเมื่อหนึ่งเดือนก่อน จี้หูเหียนเดินทางไปไหว้พระที่วัดบน เขาซานเมืองหลวง ตงสีเอ๋อร์ก็นำกลุ่มองครักษ์ติดตามไปคุ้มครองด้วยตาม ปกติ ทว่าหายไปนานทั้งสองก็ไม่ได้กลับมาสมทบยังสถานที่ที่กลุ่มองครักษ์ รออยู่เสียที กระทั่งพวกเขาออกตามหาจนพบ แต่กลับไม่รู้ว่าเกิดเรื่องอะไร ขึ้นกับพวกนาง ถึงได้ตกลงไปจากหน้าผาหลังวัดด้วยกัน ตอนที่พวกเขา ช่วยคนขึ้นมานั้น จี้หูเหียนก็ขาดใจตายเสียแล้ว ส่วนตงสีเอ๋อร์เหลือเพียง ลมหายใจวาวริน

ระหว่างที่ตงสีเอ๋อร์สลบไสลไม่ได้สติไปหนึ่งเดือน ศพของจี้หูเหียน

ได้ทำพิธีฝังไปแล้วอย่างเงียบ ๆ แต่เพราะฐานะของนางพิเศษกว่าคนทั่วไป ไม่เพียงเป็นธิดาของเสนาบดี ยังเป็นพระชายาของโอรสของโอรส ด้วยเหตุนี้สาเหตุการตายของนางคืออะไรนั้น ไม่เพียงจวนเสนาบดีต้องการให้โอรสของโอรสให้ความกระจ่าง โอรสของโอรสเองก็ต้องการจะรู้ว่าที่แท้ จีหุเหียนไข่ถูกคนที่ปองร้ายเขาจู่โจมทำร้ายจนถึงแก่ความตายหรือไม่

"ดังนั้นพอเจ้ามาสูญเสียความทรงจำทั้งหมดไปในตอนนี้ทำให้ท่านอ่องโกรธถึงเพียงนี้ได้อย่างไรเล่า เพราะนอกจากเจ้าแล้วก็ไม่มีใครอีกที่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นในตอนนั้น" สาวใช้อธิบาย

ชื่อเงินเงินกะพริบตาปริบ ๆ นึกหวาดหวั่นในใจ

"ข้า...จะลองพยายามหาทางฟื้นความทรงจำดู"

แต่เกรงว่าสาเหตุการตายของจีหุเหียนคงต้องกลายเป็นปริศนาไปตลอดกาลแล้ว นอกเสียจากว่าจิตวิญญาณที่ยังหลงเหลืออยู่ในร่างนี้จะยอมเอ่ยปากบอก

หลายวันที่ชื่อเงินเงินสิงอยู่ในร่างนี้ นางพยายามสื่อสารกับวิญญาณในร่างของตงสี่เอ้อร์ แต่ไม่มีการตอบรับใดๆ จากอีกฝ่ายเลย

"จริงสิ นึกไม่ถึงว่าหลังจากที่เจ้าสูญเสียความทรงจำแล้ว นิสัยจะเปลี่ยนไปด้วย อย่างกับเป็นคนละคนกับเมื่อก่อนเลย"

"เมื่อก่อนข้านิสัยอย่างไรหรือ"

"เย็นชาเป็นน้ำแข็ง นิ่งเงียบยิ่งกว่าอะไร ไม่ส่งเสียงใดๆ แม้น้อยเหมือนกับองค์รัชกุ" สาวใช้นิ่งไปพักหนึ่งแล้วจึงกล่าวต่อ "แต่ข้าขอบนิสัยเจ้าในตอนนั้นมากกว่า ร่าเริงแจ่มใส บนใบหน้ามีรอยยิ้มประดับอยู่ตลอดเวลา ทั้งยังแผ่ซ่า่นไออุ่นออกมาจากร่าง ทำให้ผู้คนรู้สึกสบายใจ คล้ายกับว่า

ขอเพียงได้อยู่ข้างกายเจ้าก็จะมีเรื่องดี ๆ เกิดขึ้นแล้ว"

สาวใช้เองก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนจึงมีความรู้สึกเช่นนั้น รู้เพียงว่า ดงสีเออร์ในตอนนี้ได้เปลี่ยนจากคนอภัพผู้เย็นขามาเป็นคนมีราศีมีแต่ รอยยิ้มให้ผู้คน หากขุนให้ดวงหน้าผอมชুবอímเอิบมีน้ำมีนวลกว่านี้อีกหน่อย จะต้องยิ่งดูมีบุญวาสนาแน่นอน

"นั่นหรือ ฮ่า ๆ ๆ" ซื่อเงินเงินนอกจากหัวเราะแล้วก็ไม่ว่าใครจะตอบกลับไปอย่างไร

เย็นขาเป็นน้ำแข็ง? นิ่งเงียบยิ่งกว่าอะไร? นิสัยของดงสีเออร์ตรงข้าม กับนางไปเสียหมดทุกอย่าง หากนางคิดแกล้งแสดงตนเป็นดงสีเออร์ก็น่า ไม่มีปัญญาทำได้ เช่นนั้นก็เลิกกังวลเสียดีกว่า ใช้นิสัยที่แท้จริงของนาง เผอิญหน้ากับผู้คน ถึงตอนนั้นจะได้ไม่กลายเป็นวาดภาพเลือกกลับกลายเป็น สุนัข กลับจะยิ่งทำให้คนนั้นกสงสัย

ถึงอย่างไรหากทุกคนสงสัย นางก็จะผลัดไปว่าเป็นเพราะความจำ เสื่อม ใครจะทำอะไรนางได้

เวลาเดียวกันนั้น โฉวหยางเสียงกำลังดูสมุดบัญชีอยู่ในห้องหนังสือ สาวใช้ผู้หนึ่งเข้ามาในห้องอย่างตื่นเต้นร้อนใจ ยอบตัวทำความเคารพให้เขา แล้วจึงรีบกล่าว

"ท่านองค์เจ้าคะ"

"มีอะไร" สายตาของเขายังคงอยู่ที่สมุดบัญชี ไม่ได้เงยขึ้นมา

"จวนเสนาบดีส่งคนมาอีกแล้วเจ้าคะ"

พอได้ยินคำว่าจวนเสนาบดี คิ้วทั้งสองของเขาก็ขมวดเข้าหากันทันที

เห็นชัดว่าเหนื่อยหน่ายเหลือกำลัง

"ครั้งนี้พวกเขาส่งใครมาอีก"

หนึ่งเดือนมานั้นจวนเสนาบดีส่งคนมาตำหนักเสียงอ่องหลายต่อหลายครั้ง เพื่อถามถึงสาเหตุการตายของจี้หู่เหยียน ข้อเรียกร้องและจำนวนครั้งที่มา เยือนมากมายเสียจนไม่เข้าเรื่อง ไม่แปลกเลยที่จะพาให้รู้สึกเหนื่อยหน่าย รำคาญใจ

"ครั้งนี้พี่ชายของพระชายามาด้วยตัวเองเจ้าคะ"

"จี้เจ้อกั้ง?" ในที่สุดโหวหยางเสียงก็วางสมุดบัญชี เงยหน้าขึ้นมาจนได้ "ตอนนี้เขาอยู่ที่ไหน"

"บ่าวเชิดคุณชายจี้ไปรออยู่ที่เรือนรับแขกก่อนแล้วเจ้าคะ"

โหวหยางเสียงลุกขึ้นเดินออกจากห้องหนังสือมาที่เรือนรับแขก ทันทีที่จี้เจ้อกั้งซึ่งนั่งรออยู่ด้านในเห็นเขาปรากฏกายขึ้น ก็รีบลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้า หนักใจ

จี้เจ้อกั้งอายุรุ่นราวคราวเดียวกับโหวหยางเสียง ทั้งรูปร่างหน้าตาก็หล่อเหลาคมเข้มไม่ยิ่งหย่อนไปกว่ากัน ทว่าโหวหยางเสียงกลับรู้สึกไม่ติดอ จี้เจ้อกั้งตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว เพราะจี้หู่เหยียนแต่งเข้าตำหนักเสียงอ่องมาได้ไม่นานก็ชอบเอาเขาไปเปรียบเทียบกับพี่ชาย และมักตำหนิเขาว่าไม่อ่อนโยน เอาใจใส่นางเหมือนพี่ชาย นางคิดเอาว่าก่อนแต่งงานพี่ชายเคยติดอนาง อย่างไม่ยอมอยู่ที่จวนเสนาบดี เขาผู้เป็นสามีก็สมควรต้องทำแบบเดียวกัน นั่นคือยกย่องเทิดทูนนางให้สูงสุดฟ้าจึงจะถูกต้อง

"ก่อนหน้านี้ก็พ่อบ้านจวนเสนาบดี ตอนนี้เปลี่ยนเป็นคุณชายจี้มาเยือน ด้วยตัวเอง ครั้งหน้าคงไม่ถึงคราวท่านเสนาบดีออกโรงมาเองหรอกหรือ"

โอวหยางเสียงยิ้มเย้น จงใจกล่าวประชด

"ท่านอ๋อง ข้าไม่ได้มาเพื่อฟังคำประชดประชันของท่านหรอกนะ" จี้เจ๋อถังไม่คิดกล่าววาจาจากความ ตรงเข้าประเด็นทันที "ได้ยินว่าตงสี่เอ๋อร์ ฟันแล้ว แต่กลับสูญเสียความทรงจำ ไม่อาจบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนั้นได้?"

เขารู้เรื่องนี้มาจากไหนกัน

โอวหยางเสียงขมวดคิ้วน้อยๆ ไม่พอใจยิ่งที่เรื่องภายในตำหนักของตนถูกแพร่งพรายออกไป ใครกันที่ปากมาก กล้าละเมิดทำสิ่งที่เขาถือสาเช่นนี้

"นางได้สติแล้วจริงๆ และก็สูญเสียความทรงจำอย่างที่ท่านว่า ในเมื่อท่านรู้ว่ายามนั้นนางไม่อาจบอกเล่าเรื่องราวในวันนั้นออกมาได้ เหตุใดจึงยังรีบรุดมาที่นี่ตอนนี้อีก ท่านเองก็รู้อยู่แล้วว่าจะไม่ได้รับคำตอบอะไร"

"ข้ายังต้องการคำตอบอะไรอีก ที่หู่เหยียนต้องประสบภทภัยก็เพราะพัวพันกับท่าน ต้องมาต่วนจากไปก็เพราะท่าน" จี้เจ๋อถังกล่าวอย่างดั่งแค้น "นางแต่งงานกับท่านมาสองปี ท่านไม่เพียงไม่ติดต่อนาง สุดท้ายนางยังถูกท่านดึงไปข้องเกี่ยวจนต้องตาย ไม่ว่าจะอย่างไรจนเสนาบดีเราจะไม่ยอมกล้ำกลืนโทสะนี้ลงไปแน่!"

ความสัมพันธ์ระหว่างสามภรรยาจะดีจะร้าย คนนอกก็รู้เพียงหนึ่งไม่รู้อีกสอง โอวหยางเสียงไม่คิดจะเปลืองน้ำลายอธิบายกับจี้เจ๋อถังให้มากความ พี่ภรรยาอยากเข้าใจผิดก็ปล่อยให้เข้าใจผิดไป

เพียงแต่...เขาไม่อาจทนให้อีกฝ่ายกล่าวหาว่าหู่เหยียนต้องมาตาย เพราะพัวพันกับเขาได้

"ท่านมีหลักฐานอะไรมาพิสูจน์ว่าการตายของหฺรูเหยียนเกี่ยวข้องกับข้า" โอวหยางเสียงตอกกลับอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย "ถ้านำหลักฐานมาแสดงไม่ได้ก็หุบปากของท่านไปซะ! อย่าคิดว่าเป็นลูกชายของท่านเสนาบดีแล้วข้าจะเกรงใจท่าน"

"ท่านผิดเรื่องยึดเยื้อมานานถึงหนึ่งเดือนแล้ว แต่กลับไม่มีคำตอบอะไรให้พวกเราเลย วันนี้ไม่ว่าอย่างไรท่านก็ต้องให้ความกระจ่างแก่ข้า"

"ท่านบอกให้อธิบายข้าก็ต้องอธิบายฉันหรือ" โอวหยางเสียงยิ้มเยาะ "กระทั่งองค์จักรพรรดิยังไม่กล้าสั่งข้าเช่นนี้ ท่านคิดว่าตัวเองเป็นใคร"

จี้เจ้อกั๊งหน้าเสียว แต่ยังไม่ยอมถอดใจ

"เช่นนั้นท่านคิดจะปล่อยให้เรื่องผ่านไปเฉย ๆ ปล่อยให้หฺรูเหยียนตายไปอย่างมีเงื่อนไข ปล่อยให้ทุกคนระแวงสงสัยในตัวท่านอย่างนั้นหรือ"

"ข้าไม่ได้บอกว่าจะปล่อยให้เรื่องนี้ผ่านไป เพียงแต่ก่อนที่สี่เออร์จะฟื้น ความทรงจำกลับมาและเรื่องยังไม่กระจ่างชัด ก็อย่าหวังเลยว่าพวกท่านจะตะตองคนของข้าได้!"

หลายครั้งแล้วที่จวนเสนาบดีต้องการให้เขาให้ความกระจ่างเรื่องการตายของจี้หฺรูเหยียน ทั้งยังต้องการให้เขามอบตัวตองสี่เออร์ที่สลับสไลไม่ได้สติออกไป เพราะพวกเขาเห็นว่านางทำหน้าที่ปกป้องคุ้มครองเจ้านายบกพร่อง ทำให้เจ้านายต้องตาย จึงจำเป็นต้องขุดใช้ด้วยชีวิตตายตกไปตามกัน

เหลวไหลสิ้นดี! ตองสี่เออร์ต้องบาดเจ็บสาหัสเพราะเจ้านายจนเกือบสิ้นชื่อ แต่คนของจวนเสนาบดีกลับยังกล้ามาบอกจะให้นางขุดใช้ด้วยชีวิต ชีวิตของพระชายาต้องเป็นชีวิต แล้วชีวิตขององค์รักษ์ไม่ใช่ชีวิตหรือ

"ตงสี่เอ๋อร์คุ่มครองเจ้านายบกพร่อง เดิมก็สมควรตายอยู่แล้ว ไม่ว่า..."
 "พอได้แล้ว!" โอวหยางเสียงตวาดเสียงดังตัดบทอึกฝ่ายอย่างไม่ไว้หน้า
 "คนของข้ามีแต่ข้าเท่านั้นที่จะตัดสินลงโทษได้ คนนอกอย่าคิดมาก้าวก่าย!"
 เขาแสดงอำนาจบาตรใหญ่ ไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ทำเอาจีเจ้อกั้ง
 โกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน แม้จะไม่พอใจแต่ก็ทำอะไรไม่ได้

"โอวหยางเสียง แล้วเราจะได้เห็นตีกัน!"

จีเจ้อกั้งสะบัดตัวเดินออกจากเรือนรับแขกไป แต่ผีเท้ากลับหนักอึ้ง
 กว่าปกติ ภายใต้อันหน้าโกรธเคืองแฝงไว้ด้วยความสับสนวุ่นวายใจ ทว่าไม่มี
 ผู้ใดดูพิรุณออก

ก่อนหน้านั้นที่ตงสี่เอ๋อร์ยังสลบไสลไม่ได้สติ เขาเฝ้าแต่หวังให้นางหมด
 ลมหายใจตายไปอย่างอกสั่นขวัญแขวนทุกวัน นึกไม่ถึงว่านางจะประสะบ
 เคราะห์หนักแล้วไม่ตาย ทั้งยังได้สติตื่นขึ้นมา แม้เขาจะโชคดีที่นางสูญเสีย
 ความทรงจำ แต่ก็ไม่มีใครแน่ใจได้ว่าจากนี้อีกนานแค่ไหนนางจะกลับมาเป็น
 ปกติเช่นเดิม

องค์กรักหญิงผู้นี้เป็นภัยคุกคามสำหรับเขา เขาจำเป็นต้องหาทาง
 กำจัดนางทิ้งก่อนที่ความทรงจำของนางจะกลับคืนมา เพื่อจะได้ไม่เป็นภัย
 ในภายหลัง!

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)